

contradictors. Un parell de mostres: un Sr. J. A. Robireta: «els autors del Nomenclàtor poden comprovar tot això que hem dit —o sigui sense citar llibre ni escrit d'on ho treu —es tracta, p. ex. de l'afirmació que en doc. en baix llatí ha llegit el mot *agger*. No en un, en cinquanta trobarà aquest mot trivial per 'terraplè', aplicat a aqualsevol indret de Cat. Un altre parla d'«ignomínia» i apeña als «sentiments». Algú ha fet algun tempteig etim. En Moreu i Rey bamboleja entre dos camins: «en el sentit de vall o aigua es podria explicar la desinència de *Daró*, *Agueró* [sic], *Arlés*, *Llaret*, *Músser*» (*Els Noms de Lloc*, p. 142). Embolica que fa fort: no cal dir que el basc *aran* (d'on vall d'Aran) no dona peu a parlar d'una arrel *ar* 'aigua' ni hi ha tal *ar* en *Arlés*, *Músser*, *Llaret* que ni tan sols tenen *ar* sinó *er*. Segurament adonant-se'n, a la p. 140 s'agafa a una suggerència, d'*AlcM* —contradictòria del que ha dit—: que bo i negant (vol. IX, 665*b*) la «validesa de la grafia *S'agaró*», insinua «sembla probable que *Sagaró* sigui un derivat de *Sagar*, topònim que es troba --- en *Sagàs*». Però tal mot ni nom *Sagar no ha existit mai! Es refereix a *Sagàs*, poble del *Berguedà*, que era antigament *Sagasse*, *Sagass*; mai no va tenir *r*, i prové de l'indoeur. *SAG-* 'pronunciar, predir', amb sufix pre-romà -ASSE, que alterna amb el de *SÁGANE* > cerdà *Saga* (veg. aquest article, supra); sense relació possible, a penes cal dir-ho, amb l'ibero-basc *SAGARR(A)* 'pomera'.

Seguili, V. *Seguerilles* *Segur*, V. *Segú*

SEGURA

Del llatí *SECURUS* '(lloc) tranquil': *DECat* VII, 752 a8-b17; 753a40-53.

Segura, poble del municipi de Savallà del Comtat, situat entre el *torrent de Segura* i el de *Saladera*, que desemboquen al riu Corb.

PRON. MOD.: *segúra*, oït a Belltall per Casacuberta (c. 1920).

DOC. ANT. c. 1161: *Secura* (MiretS., *Templ.H.*, 346n); 1203: *Geraldí de Secura* (*Cart. Poblet*, 35); 1331: *ecclesia de Segura* (*Misc. Griera* I, 37); 1359: *Segura* (*CoDoACA* XII, 56).

Segura, antic lloc de la vall d'Àneu, sota el castell de València (Pallars Sobirà), on els comtes de Pallars juraven, damunt la pedra comtal, les llibertats i franquesses de la vall (Saroïhandy, *RFE* IV, 30n. 2; Morelló, *La Vall d'Àneu*, 28).

Segura, partida antiga del terme de Tortosa (any: 1346: *BABL* XI, 366). Potser és el mateix (?) Barranc de Segura, que desemboca a l'Ebre al N. de Benifallet (anotat per Casac. 1926) del llaüter d'Ascó que el duia pel riu.

Un altre es troba documentat l'any 1339: *Segura* i 1375: *Segu* (*BSAL* III, 316*b*).

Pleta Segura, a Portè (XXIII, 89.10).

Torre-segura, a Morella (XXVII, 175.24).

Castell de Segura, antic castell de la vall de Ribes, a l'entrada de la vall de Núria.

Vallsegura, a Llorà (XLIV, 113).

La Vall de Segura, afluent per l'esquerra del barrenc dels Còms, partida del Boixar (Ports de Mlla., XXVII, 139.6).

El SEGURA, riu que neix a *Fuente Segura* (Jaén) i que després de travessar la comarca del *Baix Segura* desaigna a la mar, prop de Guardamar, a l'extrem S. dels Països Catalans.

Serra d'en Segura, a Culla (XXIX, 63.12).

Mas d'en Segures, mas important del terme de Castell de Cabres (Cor., 31-XII-1934).

La Font d'en Segures, balneari de gran renom del poble de Benassal (Cor., 1-XI-1935). J. F. C.

Segur, *En* ~ (andorr.), V. *Enseguer*

Apèndix a l'art. *SEGURA*. Amb aquest caràcter separo uns quants NLL valencians (o de l'Ebre), que ja com a tals serien suspects d'origen diferent, aràbic, i més per llurs singulars derivacions i sufixos.

Segurans, pda. rural d'Alcúdia de Carlet (XXXI, 74.1).

Seguró, Ermita de ~, te. Alcoleja (XXXV, 58.6).

El Seguret, Cova d'~, a muntanya, te. Carcaixent (XXXI, 111.6).

Los Segurets, pda. munt., te. La Fatarella (XIII, 73.22).

Sense descartat del tot la possibilitat de derivats del grup català de *Segur* i *Segura*, amb estranya sufixació, potser només hi han estat incorporats, amb influència en la *e* i la *u*, i vénen de l'àrab *ṣabra* 'penyal', d'on ve el nom *Sagra* i els seus homònims (art. supra), amb la mateixa *g* < *b*.

Segurans, del mot en el dual aràbic *ṣabrāni*; *Seguret* del plural regular *ṣabrāt* (car aquests plurals vulgarment es pronunciaven -ät); i *Seguró* d'un plural vulgar *ṣabrún*. A una cova, o a una ermita que s'acull sota una balma, els convé molt bé el nom 'les penyes' < *aṣ-ṣabrāt*, *aṣ-ṣabrún*.

Segurans, V. *Segura* (apèndix)

SEGURIES, Sant Pau de ~

Poble del Ripollès, a mig camí de Camprodon a Sant Joan de les Abadesses.

Estudi que enfocarem, principalment, envers el determinatiu, com escau al caràcter històric-etimològic de l'*Onomasticon*: car, pel que fa al nom del Sant, no hi ha problema i ja es documenta també en les nostres cites (1141 etc.).

La pronúncia, única correcta, del determinatiu, és amb l'accent a la *i*: *səguriəs* (no pas *segúries*, com figura encara en els nomenclàtors: cal retocar-ho). La vacil·lació s'explica perquè en l'ús popular corrent es